

ARNOŠT VAŠÍČEK
EGYPTSKÉ
ZÁHADY

2

MYSTERY FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

EGYPTSKÉ
ZÁHADY

2. díl

MYSTERY FILM
Ostrava 2004

Arnošt Vašíček – Egyptské záhady 2

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Fotografie Arnošt Vašíček

Věškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být publikována, kopírována
či jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Foto na obálce Aleš Milerský

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2004

ISBN 80-239-2812-0

OBSAH:

I. TAJEMNÝ BENBEN	9
Nebeské vozy – Hora počátku – Mluvící dar z ráje – Poslední svědek – Vraždící oči – Pouť do jiného vesmíru?	
II. POD SVITEM SIRIA	31
Souboj hadů – Patálie s psí hvězdou – Pěkně stará detektivka – Obr a trpaslík – Kosmická archa – Duchové vod – Okruh se zužuje	
III. PŘÍLIŠ MNOHO MUMIÍ	51
Na věčné časy – Řekni mi, mámo, proč... – Chybějící těla – Strach z kříženců? – Mimoszemský experiment? – Šokující dodatky	
IV. STÍNY V PODZEMÍ.	85
Osirisova šachta – Chufevův hrob? – Tunel do hlubin – Malá chybička v plánech? – Thowtovy tajné komory – Utajená cesta	
V. SPOLEČENSTVÍ MOUDRÝCH	97
Kolosa uprostřed vod – Světlo faraonů – Zakódované informace – Svědectví odjinud – Tajemný hieroglyf	
VI. BOHOVÉ ODJINUD	111
Případ božské blondýny – Modrá je dobrá – Děti z absolutního jinde	
VII. ZAVÁTÉ STOPY	119
Neznámá země Punt – Skřítek, nebo bůh?	
VIII. V MOCI MAGIE	129
Božská energie – Skrytá tvář	

Vnikl do mysterií každé svatyně
a nic mu nebylo skryto...

Ptah Mer

I. TAJEMNÝ BENBEN

Uprostřed posvátného města On, na plochem vrcholu nízkého pískového pahorku, se před tisíci lety rozkládal obrovský chrám, zasvěcený bohu Reovi. V jeho nezastřešených, k sálajícímu slunci zcela otevřených prostorách byl uctíván jeden z nejtajemnějších předmětů všech dob – aureolou dohadů a fascinujících pověstí obestřený benben. I když tento záhadný svědek nejtemnějších hlubin lidských dějin bývá označován jako kámen, vůbec není jasné, co opravdu byl. Vytesaná modla ve tvaru pyramidy, svěrázná astronomická pomůcka, meteorit, nebo mimozemské plavidlo?

Město On, známé také pod řeckým jménem Heliopolis, je považováno za nejstarší kultovní centrum Egypta. Stávalo v místech, kde dnes rozpíná svou nenasytnou náruč Káhira, na samé hranici čtvrti Matarija, v blízkosti léčivého pramene, u něhož podle tradice při útěku do Egypta odpočívala Panna Marie.

K chrámovému okrsku o rozměrech 1 100 krát 500 metrů putovali věřící z celé země. Modlili se ve svatyni, zasvěcené bohu Reovi, a doufali, že budou moci spatřit posvátný benben. Toto těleso prý bylo „nebeská komora“, zvláštní komnata, která se odpoutala od Hvězdné lodi, aby mohlo božstvo slétnout na Zemi. Řečeno dnešní terminologií, šlo o výsadkový modul, v němž přistála mimozemská posádka.

Mytické texty sdělují, že bůh Re pocházel z Planety milionů let. Putoval vesmírem v obrovském plavidle. Když se dostal do blízkosti Země, přesedl do horní části své lodi a snesl se dolů.

Nebeská komora měla tvar pyramidy s oblými rohy. Archeologové objevili její zmenšenou repliku vytesanou z kamene. Na jedné straně lze zřetelně roze-

znat, jak ze vstupního otvoru vyhlíží postava s rukama zvednutýma k pozdravu. Je to gesto, které důvěrně známe. Symbolizuje – nemám zbraň, přicházím v míru.

Máme tedy uvěřit, že benben byl cizí kosmické plavidlo?

Nelze popřít, že toto záhadné cosi muselo mít pro tehdejší obyvatele obrovský význam. Doslova změnilo jejich dosavadní pohled na svět. Přispělo ke zrodu nového náboženství. Egyptologové jsou přesvědčeni, že chrám v Heliopoli byl vůbec první svatyní, zasvěcenou bohu Reovi. Zasloužila se o zrod tohoto kultu osobní přítomnost božstva a jeho benbenu? Byl chrám postaven na památku této neobyčejné události? Nebo dokonce právě v jeho masivních, vysokou zdí obehnaných prostorách nebeský létající stroj „parkoval“?

Dedukce z jednotlivých pramenů vytváří překvapivě moderní obraz.

Benben spočíval na zvláštní konstrukci, kterou sestrojil samotný bůh Ptah (mimochodem otec boha Rea). Podle dochovaného vyobrazení její podoba připomínala masivní odpalovací rampu.

Ochranná opatření odpovídala významu uchovávaného objektu. Kosmodrom byl přísně střežen. Jedna skupina hlídala venku. Přejímala od poutníků obětiny a starala se, aby nikdo z nich nepronikl do zapovězeného prostoru. V těsné blízkosti benbenu se směli pohybovat jen zvláště důkladně prověření strážci. Ti se, jak naznačují posvátné texty, starali nejen o benben, ale také o devět dalších, nám bohužel neznámých předmětů, které s ním souvisely.

Pozoruhodně stejné situace se později odehrály i na jiných místech naší planety.

NEBESKÉ VOZY

V chrámu Panatarah Sasih v Pejengu na ostrově Bali věřící dodnes uctívají údajné trosky zříceného mimozemského plavidla. Na obrovském, téměř tři metry vysokém podstavci je vystaveno kovové těleso ve tvaru nepravidelného válce. Neobvyklá svátost je dlouhá 186 centimetrů, v nejširším místě dosahuje průměru 160 centimetrů a na bocích má zvláštní úchyty. Trup zdobí hlavy čtyř párů bytostí. Jejich inteligentním protahlým tvářím vévodí velké, kulaté a na Asijce nezvykle rovně uložené oči. Na čelní stěně jsou vyryty neznámé symboly a kresby hvězd.

Zadní stěna je zjevně násilně odlomená a otvírá pohled do dutého prostoru.

Bližší průzkum není možný. Nedotknutelnost svátosti chrání neustále přítomní chrámoví hlídači.

Obyvatelé Pejengu tvrdí, že byl podivný předmět, kterému stále předkládají obětiny, součástí „měsíčního vozu“ – kruhového vesmírného plavidla, které se v dávné minulosti zřítilo na Zemi. Na jeho palubě se nacházely lidem podobné bytosti, které byly po havárii nuceny zůstat na ostrově.

I když se jednotlivé zvěsti o celé události v podrobnostech liší, dá se z nich vyčíst následující příběh: Jedné noci se obloha náhle rozzářila neobvyklým proudem světla. Bylo jasno jako ve dne. Měsíc, tedy jakési vznášející se těleso kruhového tvaru, se prudce přiblížil k zemi a zůstal viset nad vysokými stromy. Zdálo se, že od sálajícího oslnivého svitu les vzplane. Pak „měsíc“ vybuchl a roztránil se. Jedna větší část dopadla poblíž vesnice. Tam stále ještě vydávala oslepující světlo. To se nelíbilo partě zlodějů, kteří se zrovna chystali na lup do blízkého stavení. Jeden z nich se rozhodl světlo uhasit. Přistoupil k troskám a začal na

ně močit. Za podivného prskání jisker byl opovázlivc na místě ztrestán smrtí.

Tato historka je příliš vulgární, aby byla do pověsti vpašována záměrně k zdůraznění nadzemských vlastností „měsíčního vozu“. Spíše se zdá, že je vzpomínkou na tragédii pozemšťana, který se neopatrně přiblížil k dohasínající části neznámého tělesa. Asi jako kdybychom se my dnes dotkli na zem spadlých drátů elektrického vedení, v nichž stále protéká proud.

Bytosti, které „přistání“ přežily, ovládaly nejen neznámé dovednosti a technologie, ale i psychickou energii. Jejich velitel záhy potlačil odpor domorodých panovníků a stal se přirozeným vůdcem a později i uctívaným bohem této části ostrova.

Proslulá Černá pagoda v indickém Konáraku je mohutnou kamennou maketou „Slunečního vozu“. V originálním korábu se po obloze plavil hinduistický dvojník egyptského boha Rea.

Podle legendy byla v prostorách pagody (stejně jako v Heliopoli) uložena součást pravého létajícího stroje. Poutníci se jí klaněli jako nejsvatější relikvii. Pak svatyni postihlo ničivé zemětřesení. Část stavby se zřítla. Na neodklizených troskách vystavěl král Langula Narisimsha Deva ve 13. století nový chrám. Nebeský vůz bohů zůstal ukrytý pod nánosem sutin v nepřístupné zazděné části sklepení. Dodnes se ho nikdo nepokusil vykopat.

U nedalekého města Puri přistál bůh Jaganath. Samotné jméno je odvozeno od pojmu Pán vesmíru nebo také Pán či Bytost z vesmíru. Kult jeho uctívání sahá pravděpodobně až do doby kamenné.

Jaganathovo plavidlo Indové nazývají ratha, což původně znamenalo rychle létající předmět. Bohové v něm sestupovali z nebes a někdy ho využívali i k dopravě vyvolených pozemšťanů do vzdálených oblastí.

Kovově lesklé ratha dosahovaly vysokých rychlostí, startovaly i přistávaly kolmo. Jejich tvar a velikost se ale různily, jako kdyby šlo o více odlišných typů. Některé měly dlouhý válcovitý trup, ukončený nahoře kruhovou nástavbou s malou kopulí či věžičkou. Na bocích nosného tělesa visely menší válce, snad motory nebo nádrže na pohonné hmoty. Podle tohoto vzoru jsou vystavěny stovky chrámů v Bhuvaněšvaru i samotná Jaganathova svatyně v Puri. Jiný typ ratha disponoval čtyřstrannou stupňovitou základnou, na jejímž vrcholu byl opět posazen jakýsi disk nebo kupole s výraznou špičkou.

Oblá nástavba byla výsadkovým modulem se samostatným pohonem. Dlouhé trasy kosmickým prostorem absolvoval celý stroj. Před přistáním se jeho část oddělila a na Zemi pak mohla sloužit k místní letecké přepravě.

HORA POČÁTKU

Benben opravdu spadl z nebes. Neměl ale nic společného s mimozemskou civilizací.

„Byl to jen meteorit neobvyklého pyramidového tvaru. Právě dokonalost jeho linií Egyptány zmátla. V pravidelném jehlanu rozpoznávali počáteční pahorek, který se podle jejich víry vynořil z pravodstva a na němž vznikl život. Proto ho začali uctívat. Stal se pro ně inspirací k budování pyramid. Na jejich vrcholech pak umísťovali kamennou napodobeninu benbenu.“

S touto hypotézou vystoupil v roce 2002 přední britský egyptolog profesor Toby Wilkinson.

Egyptáné připisovali stvoření světa bohovi jménem Nun.

„Svět se podle nich vynořil z Nunova pravodstva, podobně jako nějaký ostrov po opadnutí nilských záplav. Nejdříve se objevila špička světové prahory, potom ostatní souš a nakonec celá země s Egyptem uprostřed,“ uvádí Vojtěch Zamarovský.

Je až zarážející, jak tato náboženská představa odpovídá skutečnosti. Před desítkami milionů let celý Egypt opravdu pokrývalo moře. Pak vody začaly ustupovat. První kousek suché země, obklopený hladinou, připomínal zelenou oázu. Jak se zvedal a rostl, Nil v jeho středu počal hloubit údolí. K tomuto závěru došli geologové na základě důkladných rozborů. Odkud ale tyto informace získali tvůrci mýtu o zrození světa?

Kouskem souše, který se podle legendy jako první prodral ze zajetí vod, byl pahorek, na němž později stál chrám v centru Heliopole. Jestliže právě toto místo kněží ztotožňovali s „horou prapůvodu“ – egyptským Řípem, na němž v mytickém podhoubí začal kvasit zárodek dějin, proč najednou začali uctívat jeho napodobeninu? Zapomněli, že na pravém svatém vrcholku již stojí svatyně a raději se klaněli obyčejnému kusu kamene?

Byli svědky jeho oslnivého dopadu?

Pokud ano, nemohli meteorit spojovat s počátkem věků. Pokud ne, z čeho usoudili, že je právě tento kámen hoden zbožňování? Jak poznali, že spadl z nebes?

Stvoření světa vyžadovalo dokonalou souhru mnoha nadpřirozených sil. Nun si k této náročné akci přizval dalších sedm bohů. Re ale mezi nimi nebyl. Z jakého důvodu byl tedy benben – podle Wilkinsona symbol počátku – svázán právě s tímto božstvem?

Hora prapůvodu se vynořila z vod, vystoupila zdola. Meteority, jak známo, padají shůry. Nevšimli si ne-